

дамъ, въ едно шкафче. Цѣлия день прекарахъ въ страшно настроение. Обвинявахъ се за това, което бѣхъ направилъ, струваше ми се непоносима раздѣлата. Да се примиря съ единъ животъ безъ онази, която толкова много обичахъ, ми се виждаше невъзможно. Спомнихъ си цѣлото онова хубаво време, когато бѣхме заедно, нейната чистота, невинность, вѣрность, и се ужасявахъ при мисълта, че, безъ да мога да го оценя, бѣхъ изгубилъ така леко най-ценното съкровище на свѣта, което имахъ. Идвахъ дори бавно до решението да се самоубия. Предъ нея въ никой случай не искахъ да се ява. Не можехъ да се моля да ми прости. Азъ бѣхъ виновенъ и трѣбваше самъ да понеса последствията, дори ако бѣше нужно да изкупя вината съ живота си. Просто не знаехъ вече какво трѣбва да измисля да направя, за да се избавя самъ отъ това страшно положение.

Привечерь се върнахъ въ кѣщи уморенъ отъ безплоднитѣ си скитания презъ деня, безъ никакво решение и желание.

Извадихъ отъ чекмеджето писмата съ желание да ги препрочета. Разгледахъ ги внимателно едно по едно. Изведнѣжъ, гледамъ на два-три отъ пликоветѣ другъ почеркъ, не мойтъ. Останахъ изненаданъ. Какво търсятъ тѣзи чужди писма всрѣдъ моитѣ? Чета по-внимателно пликоветѣ, гледамъ — нейното име. Писмата бѣха адресирани до нея. Любопитството ми да узная отъ кого сж и какво пише въ тѣхъ надви и ме накара да ги прочета. Какво жестоко разочарование ми донесе още първото! Писмата бѣха отъ мжжъ, отъ другъ мжжъ, отъ нейнъ любовникъ, и то отъ сѣщото време, когато тя ми се кълнѣше въ вѣчна вѣрность. Той ѝ пи-